

Sygn. akt III AUa 871/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka – Szkibiel SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2015 r. w Szczecinie

sprawy S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 1 października 2014 r. sygn. akt IV U 793/14

oddala apelację.

SSO del. Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 871/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonemu S. S. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując, że ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od decyzji złożył ubezpieczony. Wniósł o uchylenie decyzji i uznanie, że spełnia warunki przyznania emerytury od ukończenia 60 lat. W odpowiedzi, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 1 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie S. S. od decyzji organu.

Sąd okręgowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych. S. S. ur. (...) w okresie 1.09.1972/2.08.2004 pracował w (...) S.A. w K. na stanowisku rozbieracza-wykrawacza. W tym czasie odbywał służbę wojskową, korzystał z urlopu bezpłatnego, przebywał na urlopie wychowawczym oraz na zwolnieniu lekarskim. Okres ten nie została zaliczony przez organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Okresy składowe i nieskładowe wynosiły łącznie 26 lat, 1 miesiąc i 2 dni.

Sąd okręgowy nie uwzględnił odwołania i rozważył sprawę w myśl art. 24 ust. 1, art. 184 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z §2 pkt 2, § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd zauważył, że zaświadczenie z 4.11.2009 r. - wydane przez (...) Biuro (...) Sp. z o.o. w K., z którego wynika, że we wskazanych w nim okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy uboju zwierząt na stanowisku rozbieracza-wykrawacza wymienionym w wykazie A dział X poz. 8 stanowiącym załącznik do zarządzenia w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - nie pochodziło od pracodawcy. Nadto treść zaświadczenia jest sprzeczna ze świadectwem pracy z 2.08.2004 r. i z zeznaniami świadków. Świadczenie zeznali, że ubój zwierząt odbywał się w tym samym zakładzie pracy, ale w innym pomieszczeniu, czynności wykonywane przez ubezpieczonego miały miejsce co najmniej 12 godzin po uboju; ubezpieczony tylko w razie potrzeby był kierowany do pracy bezpośrednio przy uboju. Sąd okręgowy rozważył, że wśród prac wskazanych w załączniku nr 1 zarządzenia nr 16 z 31.03.1983 r. nie wskazano stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego. Sąd okręgowy uznał, że nie wykonywał on pracy bezpośrednio przy uboju zwierząt, a czynności związane z rozbieraniem, wykrawaniem, porcjowaniem mięsa nie należały do prac związanych bezpośrednio z ubojem zwierząt. Zatem brak podstaw do uznania, że ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd okręgowy nie zaliczył zasadniczej służby wojskowej odbytej w spornym okresie, gdyż nie nastąpiła w trakcie stosunku pracy w szczególnych warunkach.

Apelację od wyroku złożył S. S. zarzucając: - naruszenie prawa materialnego przez błędną interpretację i zastosowanie, przy sprzeczności stanowiska sądu z treścią przepisów zawartych w rozdziale I, przepisy ogólne i załączniku wykaz A, dział X, poz. 8 rozporządzenia RM w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. § 1 ust. 1, 2, 3 pkt 3 i ust. 4 w zw. z załącznikiem wykaz A, dział X poz. 8 rozporządzenia; - niezgodność ze stanem faktycznym poprzez naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. niezgodność decyzji ZUS z ustaleniami faktycznymi zawartymi w aktach ZUS i załączonymi do akt tej sprawy, aktami osobowymi ubezpieczonego; - sprzeczność ustaleń sądu w nawiązaniu do treści zebranego w sprawie stanu faktycznego, materiału dowodowego i niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Ubezpieczony domagał się zmiany wyroku i przyznania świadczenia emerytalnego, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazano, że sąd nie przyjął istotnych wyjaśnień świadków i ubezpieczonego o szczegółowo określonych czynnościach na stanowisku pracy w szczególnych warunkach potwierdzających wykonywanie pracy w wymiarze minimum 8 godzin dziennie, co jest wymiarem pełnego etatu. Nadto ubezpieczony pracował w nadgodzinach. Nie można w związku z tym zgodzić się z twierdzeniem Sądu pierwszej instancji, iż z dokumentacji pracowniczej nie wynika, że wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nie zgodził się z twierdzeniem sądu, że ubój odbywał się obok stanowiska rozbioru i wskazał, że rozbiór jak i wykrawanie były czynnościami spełnianymi przez ubezpieczonego na stanowisku pracy w szczególnych warunkach.

Sąd apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybił przy tym przepisom prawa procesowego, dokonał trafnej oceny zebranych dowodów, prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, jak też prawidłowo zastosował prawo materialne. Sąd apelacyjny w całości podzielił ustalenia i ocenę prawną sądu I instancji. Zarzuty apelacji w istocie sprowadzają się do polemiki z oceną zgromadzonych dowodów i tym samym

do zakwestionowania ustalenia, że ubezpieczony nie pracował w warunkach szczególnych w okresie 1.09.1972/2.08.2004 w (...) S.A. w K.. Tymczasem z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że S. S. pracując od 1.09.1972 do 2.08.2004 na stanowisku rozbieracz-wykrawacz w (...) nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. Za zasadnością takiego wniosku przemawiały zarówno dokumenty z akt osobowych ubezpieczonego, jak i zeznania świadków. W szczególności należy zauważyć, że ze świadectw pracy pochodzących z akt osobowych ubezpieczonego nie wynika praca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Dokumenty wystawione przez pracodawcę wskazują stanowisko rozbieracz-wykrawacz, ale jednocześnie zawierają adnotacje, że praca nie była wykonywana w szczególnych warunkach. Również z zeznań świadków wynika, że ubezpieczony przede wszystkim pracował jako rozbieracz-wykrawacz, ale nie w warunkach uboju zwierząt; natomiast przy uboju pracował doraźnie. Należy podkreślić, że dowody w sprawie pozwalały na niewątpliwe ustalenie, że podstawowe stanowisko pracy znajdowało się w tym samym zakładzie, ale w innym pomieszczeniu niż ubojnia. Co więcej, praca była wykonywana co najmniej 12 godzin po uboju.

W kontekście zaistniałego sporu wymaga zaznaczenia, że w orzecznictwie podkreśla się, że przewidziane w art. 32 ustawy emerytalnej prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 24 tej ustawy wieku emerytalnym, stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 24 ustawy, zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Należy też podkreślić, że w myśl przywołanych wyżej przepisów, praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana codziennie i przez 8 godzin dziennie, w warunkach pozwalających na uznanie pracy za jeden z rodzajów wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Sąd okręgowy, poszukując analogii przy definiowaniu stanowisk pracy w warunkach szczególnych, trafnie przy tym odwołał się do przepisów resortowych. Zgodnie z zarządzeniem nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31.03.1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykaz A, dział X, poz. 8, za pracę przy bezpośrednim uboju zwierząt uważa się pracę na stanowiskach ubojowiec, parzacz, jeliciarz, gruczolarz, peklowacz; nie wymieniono stanowiska, jakie zajmował ubezpieczony. Również okoliczności wykonywania pracy, które sąd okręgowy ustalił w oparciu o zeznania świadków nie pozwalały na zakwalifikowanie pracy ubezpieczonego do wskazanych kategorii. Należy podkreślić, że już tylko przebywanie na terenie zakładu pracy, gdzie dokonywany był ubój i wykonywanie pracy przy mięsie nie przesądza o ustaleniu, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Jakkolwiek jest to bardzo ciężka praca, to jednak ustawodawca nie zakwalifikował jej do pracy w szczególnych warunkach stwarzającej przywilej emerytalny.

Mając na uwadze przedstawioną ocenę prawną sąd apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.

SSO del. Beata Górńska SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka-Szkibiel